

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Καλά-καλά, θά είμαι επισεικής απέναντί σου, εἶπεν ὁ Φερουλιὰς στρίβοντας τὸ μουστάκι του καὶ βάζοντας πάνω σὸ τραπέζι τὸ κρημερὸ σπαθί του, τὸ πυροβόλο του, τὸ μαχαίρι του, τὸν θά-

ρααὶ του καὶ τὸ κρᾶνος του. "Ἐπειτα ξαναγύρισε στὸν Οὐγγολίνου καὶ τοῦ εἶπε :

- Ἡ Γαζαβέλλα ἔπιε. Νομίζω πῶς πρέπει νὰ πᾶ κι' ἐγώ. Εἶναι, διάβολε, ἡ σειρά μου. "Ἐχει κρησάι ;
- Μάλιστα καπετάνιε.
- Φέρε μου λοιπὸν νὰ βρῶσιν τὸν λάρυγγά μου.
- Ὁ Οὐγγολίνος ἔβραζε καὶ τοῦ ἔφερε ἕνα μεγάλο λαγῆνι γεμάτο κρησάι κι' ἕνα γάλλινου ποτηρι, ποδισατε μισὴ ὀκάϊ...
- Ὁ Φερουλιὸς γέμισε τὸ ποτήρι, ἔπιε τὸ κρησάι χωρὶς νὰ πάρῃ ἀνάσα, πλατάγισσε τὴν γλῶσσα του σὺν τῆσι κρησοκαπέτραις καὶ εἶπε στὸν Οὐγγολίνου :

- Δὲν εἶναι κι' ἄσχημο. Λιγὰκι νέο βέβαια, μὰ τί νὰ γίνῃ...
- Δὲν μοῦ λᾶς τώρα ; "Ἐχεις ἄλλο ποτήρι ;
- "Ἄλλα ἔξ καπετάνιε.
- Λοιπὸν! Φέρε λοιπὸν τὸ ποτήρι σου καὶ κάθισε κοντά μου.
- Ὁ Οὐγγολίνος πᾶχασε :
- Πῶς, εἶπε, θέλετε νὰ ....
- Ναί, ναί, ποῦ νὰ πάρῃ ὁ Διάβολος δλοὺς τοὺς Παριανοὺς κληνηλανέφτες. Θέλω νὰ κάθισαι κοντά μου. Σέρεφ πῶς σοῦ κάνο μεγάλη τιμὴ, ἀλλὰ σοῦ τὸ εἶπα. Εἶμαι φίλος σου καὶ καλόβολος. "Ἐμπρός, λοιπὸν. Ἡ γύστιαν σου διάβηλε!

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΟΥΓΓΟΛΙΝΟΥ

Ὁ Ρολάνδος Φερουλιὰς ἔπιε ἕνα ἀκόμη ποτήρι καὶ ἔπειτα εἶπε στὸν Οὐγγολίνου πού τὸν κῆταξε μὲ θαυμασμό :

- Καὶ τώρα φίλε μου, τί θὰ σοῦ δᾶσῃ νὰ φάγω; ρᾶψῃς ὁ λοχαγός.
- Ὁ Οὐγγολίνος μόλις ἄκουσε τὴν ἐρώτησι αὐτὴν ἔλασσε.
- Νὰ φᾶτε; Θέλετε νὰ φᾶτε; ψιθύρισε.
- Ναί, διάβολε! Θέλω νὰ φάγω. Τί συμβαίνει καὶ μὲ σερραβοκνετάζεις ἔτσι ;
- Συμβαίνει, λοχαγέ μου, ν' ἀνήκω εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἔξοχτάτου "Ἄννα Μονμορανού... Ἡ "Ἄγία "Ἄννα νὰ τὸν φυλάξῃ!
- Ὁ διάβολος νὰ τὸν κᾶρῃ!
- Πῶς εἶπατε;
- Τίποτα. Πῖνε καὶ λέγε.
- Ὁ ἑλεονόμος, λοιπὸν τοῦ κ. Μονμορανού μὴ δίνει ἕνα μικρὸ ποσὸν κάθε χρόνον γιὰ νὰ διατηρῶ ἀναμμένο ἕνα κανηλι σὸν παρεκλήσιο πού εἶδατε, γιὰ νὰ καθορίσῃ τὸ πλοκοστροφῶ καὶ νὰ ἔσκαίνῃσιν εἰς τὴν ἄγίαν εἰκόνας... "Ἐ, λοιπὸν μὲ τὸ ποσὸν αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὰ βγάξω πέρα καὶ νὰχο πάντοτε φαγί σὸν κληπλιό μου.
- Καλὰ ἂν' τὸ κληπλιό σου δὲν κερδίζεις τίποτα;
- "Ἄλλοτε ἐκέρδιζα, καπετάνιε μου. "Ἄλλοτε εἶχα τακτικὰ ξένονα. Μὴ πῶρα... Τώρα τὰ χρόνια εἶναι δύστυχα καὶ φτωχὰ. Σπάνια φαίνονται πλεόντες δὲ πᾶσι. "Ἐρχοῦνται μόνον τακτικὰ οἱ ὀλοφόροι τοῦ σταυλάρχου καὶ πίνουσι. Μὰ αὐτοὶ κακοκλήρῶνουν. Συχαρὸ μάλιστα μὲ δέρονται!
- Χίλιοι διάβολοι! Κοιλία τοῦ Σατανᾶ! Κόρον ντὲ λὶ κόρνε! Τί μοῦ λᾶς μοῦ! Καὶ πῶς τὰ βγάξεις πέρα;
- Χρ... "Ἄν δὲν ἦσαν καὶ τὰ δάσος αὐτὸ, εἶδῶ κοντά, λοχαγέ μου, θὰ εἶχα ψωφῆσαι τῆς κείνας.
- Ὁ Φερουλιὰς ἄρχισε νὰ γελᾶ δύνατά.
- "Ἄ! ἐναντάλαβα, εἶπε. Κυνηγᾶς κρησά. Εἶσαι λαθροθήρας.
- Ὁ Οὐγγολίνος; ἔε, ὤμει. Μὰ ὁ Φερουλιὰς εἰργασσε νὰ τον καθυσχάσῃ :

"Ἄλλοτε εἶχα τακτικὰ ξένονα, μὰ τώρα...

- Ἐγνοια σου, φίλε μου, μὴν ἀνησυχῇ. Κάνεις πολὺ καλὴ νὰ φροντίζεις γιὰ τὸ καθημερινὸ σου. Λέγεις λοιπὸν ἄφρα.
- "Ἄφρα;... μνημομορῖση ὁ Οὐγγολίνος. Κι' ἄρα τὴν ἄλλη φορὰ ὁ κ. Μονμορανού κρέμασε ἕνα φραχὸ χωρικὸ γιανὶ σκόσεσε εἰς ἕνα λαγὸ τὸ δάσος του. "Ἄ! τί τὰ θέλεις. Ὁ κ. Μονμορανού ἔχει ἄλλες πολὺ. Δὲν εἶναι παιδιὰ καλόκαρδος; ἱππότης τῶν παλαιῶν καλῶν χρόνων. Ὁ ἄτυχος γάμος του μὲ τὴν "Ἀρτέμιδα Βιλλανδρῶ,

τὰ δυστυχῆματα πού τοῦ ἔεχαν, τὸν ἔχουν κᾶμει σκληρόν, πολὺ σκληρόν!

— Σὲ πιστεύω, φτωχέ μου φίλε, τοῦ εἶπε ὁ Φερουλιὰς. "Ἐγνοια σου ἄρα. "Ἐγὼ δὲν εἶμαι σὺν τοῖς ἄλλοις. "Ἐγὼ ἔχω καρδία διάβηλε! Φέρε λοιπὸν, τί ἔχεις νὰ φάγω. Ἐλάς κρηγὴν βέβαια καὶ κρηγὴν ἔπιτακτο.

Ὁ Οὐγγολίνος βέβαιος ὅτι δὲν κινδυνεύει παιδιὰ, κληρίσας σὸν τοῖχο, τράβηξε μιὰ σανίδα κι' ἔβγαλε ἀπὸ καὶ δυὸ κέρδιμας, μόνον λαγὸ κι' ἕνα κρησάι ἀπὸ ζαρκάδι, ψημένα τῆς ὄρας.

Μόλις τὰ ἀντικρύσαν ὁ Φερουλιὰς ἐθουσιάζετο. Πλατάγισσε τὴν γλῶσσα του, χῆπῃσε τὴν γροθιά του σὸν τραπέζι καὶ οὐρλιάζε χαρούμενος :

— "Ἐτσι μικρὸ! Κόρνο τὴν πέμπτῃ! Κέρατα τοῦ Βιλιερού! Φλόγες τῆς Κολάσσεας! Αὐτοὶ εἶναι βασιλικοὶ μαζέδες φιλαράκο μου!

Ὁ Οὐγγολίνος τὰ ἔποθετῃσε ὅλα αὐτὰ σὸν τραπέζι, ἔφερε καὶ ἕνα κομμάτι κρησάριον ψωμί, κομβάλῃσε ἄφρονον ἀκόμη κρησάι κι' ἑκάθῃσε ἀντικρυ σὸν λοχαγόν.

Ἄρκετῃ ὄρα δὲν ἀκούγονταν μέσα σὸν κληπλιό παρὰ τὸ τραγῆνισμα τῶν κρησάτων. "Ἐτραγαν καὶ οἱ δυὸ τοὺς σὺν πεινιαλοῖς λόγοι. "Ἐτραγαν χωρὶς νὰ μιλοῦν. Μασσοῦσαν σιωπηλῶς!

"Ὅταν τελείωσαν, ὁ Φερουλιὰς κατέβασε μισὴ ὀκά κρησάι διὰ μίαις, σφούγγισε τὰ μεγάλα, ἄφρα μουστακία του καὶ εἶπε στὸν Οὐγγολίνου :

- Τώρα, φιλεράκο μου, λέγε. Θέλω νὰ μάθω τί γίνεται ἐδῶ σὴν περιφέρειά σας. Μένει μόνος του ὁ κ. Μονμορανού;
- Ὁχι, ἔξοχτάτε.
- Λέγε με λοχαγὸν διάβηλε.
- Ὁχι, λοχαγέ μου.
- Χρ... Καὶ ποιοὶ τοῦ κρησάτου συντροφιὰ;

- Εἶναι προσηκολλημένοι σ' αὐτὸν διάφοροι εὐγενεῖς. Οἱ κ. κ. Ροζάν, Σαβετῆς, Παννασάν, ὁ μαρκήσιος Βρῆντες, ὁ κόμης Χάστεν κι' ἄλλοι. Ἀκόμη μενον σὸν πύργου καὶ οἱ δυὸ γιοιοὶ τοῦ σταυλάρχου, αὐτοὺς πού ἀπέκτησε ἐπ' τὸν δεύτερον γάμο του.
- Διαμρᾶ. Τὸν κόμητα Κανδάλ τὸν γνωρίζεις;

- Ὁχι, μὰ ἄκουσα πολλὰς φορὰς νὰ μιλοῦν γι' αὐτόν. Τὰ χτήματά του κι' ὁ κόρυκος του ἀπέχουν ἀπὸ δὲ τέσσαρες λιθῆγες. Βρισκονται ἐκελεθῃ, λιγο παιδι δεξιά ἀπὸ τὸν πύργου τοῦ Βάττα. Γιὰ τὸν κόμητα Κανδάλ λένε πῶς εἶναι ἔλασημον ; αὶ καλόκαρδος. Εἶναι πολὺ νέος καὶ τὸν ἀγαποῦν πολὺ οἱ ἀνδραποῖ του.
- Ναί, εἶναι ὡς εἰκοσιδύο χρονῶν.
- Τὸν γνωρίζεις λοιπὸν λοχαγέ;
- Αἰ, ἴσκι.
- Τὸ ὄνομα τοῦ χειρότερο τότε.
- Νομίζω πῶς εἶπες τόσο τὸ χειρότερο. Γιατί;
- Γιατὶ ὁ κόμης Κανδάλ, εἶναι ὀθύνοντος, διαμρῃτερομένος.
- "Ἐ, κι' ἔπειτα ;
- Πῶς ἔπειτα ; Νομίζεις πῶς δὲν βλέπῃ, τὸ ἔρε. Ἀπὸ δμοῦ δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ βλέπω τί γίνεται...
- Καὶ τί γίνεται λοιπὸν ; Ἡ μάλλον τί πρόκειται νὰ γίνῃ ;
- Τί πρόκειται νὰ γίνῃ ; Τρομαρὰ πρόματα. Βρισκόμαστε, λοχαγέ, σὲς κρημονεῖς τρομαρῶν ἀναστασῃσαν καὶ ἀνατροπῶν. Τὸ βαρβαρῶνον δλοὶ αὐτὸ, τὸ προσκριν ὁ ἀπερολόγοι πού διαβάζουν ὅσα πρόκειται νὰ γίνουσι σὺν ἄστρα. Σ' ἔλα σκεδὸν τὴν Γαλλία ὁ κόσμος εἶναι χωρισμένος σὲ δυὸ σερρατόπεδα. Σ' τοὺς καθολικῆς καὶ σ' τοὺς ὀθύνοντους. Οἱ καθολικοὶ εἶναι οἱ παιδι λοχηροῖ. "Ἐχουν μαζὶ τοὺς τὴν ἐνοπλο δένουμι. Κι' ἄρα ἡ γόρησῃ τὰ δυὸ αὐτὰ σερρατόπεδα δὲ συγκρονησθῶν, θὰ αἰρατοκλιεσθῶν! Ναί, ναί, θὰ τρέξῃ αἷμα, θὰ τρέξῃ αἷμα, παντοῦ καὶ σὴν ἐπαρχία μας.
- Μὰ τότε, καλὲ μου φίλε, ρᾶψῃς ὁ Ρολάνδος, κατὰ τὴ γάμη σου ἕνας ἱππότης ὄρας ἐγὼ, πού ἐπιθυμᾶ νὰ θαμελιώσῃ τὴν τύχηου πᾶνω. σὲ σερραῖς βάσεις μὲ ποῖο ἂν' τὰδου μέρη πρέπει νὰ πάρῃ ; Μὲ τοὺς καθολικοὺς ἢ

μέ ταύς Ούγενότους ;

— Συγγνώμη, λαχαγέ, του άποκρίθηκα ο Ούγιόλιος. Οι Ούγενότοι είναι ώς επί τό πλείστον άνθρωποι εθνητικοί και ψυχροί. Θά κάνουν όλας τάς δυνατάς όφθαίς, πριν άποφασίσουν νάρθουν στό χέρι με τούς καθολικούς. Πολλοί θά ματανασταύσουν. Οι φτωχοί θά ζητήσουν όσολο και κταφάρτιο στις αγηλιές και στά όδω, όποιος τό έκαναν εξάλλου και άλλοτε... 'Αλλά...

'Εδω, ή βραδεία και βραχνή φωνή του καμπούρη άρχισε νά γίνεται έπίσημη, σάν τών προφητών όταν άνήγγειλαν τήν πτώσιν της 'Ιερουσαλήμ.

— 'Αλλά, έσωνότιος, όταν θά ζητήσουν νά σκοτώσουν τούς δεστυμμένους ατόους σάν άγρια όθρια, όταν θά τούς κτηνηάνα ένώ έκείνοι θά τρέχουν άφροντας πίσω τους αβλάτια από αία, τότε οι καταδυναστευόμενοι θά άγανακτισουν και θά ζητήσουν έκδικισήν. Και τότε θ' άρχίσουν τρομαρές άντεκδικήσεις. Και άλλοιμονο και τριαλλοίμονο σέ κείνους που θά τις προκαλέσουν.

— Μά, μήπως άγαπητέ μου, είσαι Ούγενότος; ορώτης ο λοχαγός, βλέποντας μέ κατάπληξη τό συχαμερό έκείνο άνθρωπόρο, τόν κοκοριζομένο έκείνο καμπούρη, τόν άνθρωπίνο έκείνο δαιμονο νά ματαμορφώνεται ξαφνικά μπροστά του.

'Η έρώτητη αέτη έκανε όλη τήν όρημύ του καμπούρη νά καταπέση.

— Δέν είμαι τίποτε, είπε. Είμαι μονάχα ένα σκευήμι τό όποτό δέν φάλα ν' άφήση νά τό ποδοπατήσουν. 'Εχωμέ και γώ τή δειλή πονηρία μου, όποιος και ο λαγός. Τί τά θέλας ! άγαπό τή ζωή ! 'Εάν όποιος ήξερε; τι βάσανα μέ πονίζονιν κάθε μάρα! Είς άνατάλλαγμα του κρισούτο και του ψωμιού που τούς βάζω με φάνα στό τραπέζι, ο ένας με κλωσάει, ο άλλος με φωνάζει βομαρές ακύλλα και τά λεπτά που κάνει νά μου πληρώσουν, μου τά πετάνε κατάνομοτα φωνάζοντας : νά πάρα. Κι' όμοι; έχω κ' έγώψυχή όποιος όλ ! οι άλλοι άνθρωποι. Είχα κι' έγώ μητέρα ή όποια ίσως νά μή μ' εδρσιος δοκιμαζο.

Επιτε πιά με τό λαγήρι!...

Πώς ο Ούγενότιος ήξερε τόσα πράγματα

— Μά ύπόμονη, επανάεβα ο Ούγιόλιος. Μαζούα παντάρα τήν παντάρα για νά γλειψώσ από τή δυστυχία αυή που βρίζομαι. Και όταν πεισώ ότι δέν θά είναι δυνατό νά πεθάνω από τήν πείνα, κανείς πιά δέν θά ίδη τό πρόσωπό μου, κανείς δέν θά με κοροϊδέψη, κανείς δέ θά με βρίζη!

— Είσαι μεθυμένος φίλε μου, του είπε ο λοχαγός, γελώντας για τήν έξωρη αούτη που νάνου. Το κρασί που έπιες σέ κάνει νά βλέπες μαθια νά πρόμιατα. Δέν είσαι βίβια 'Αδωνις, είμαστε σύμφωνοι, αλλά ή έμορφιά είναι κάτι που χάνεται με τή συνήθεια. Μόλι; σέ γνωρίζω, δέν θά είνε μιά ώρα, και όμως νά συνεισθια τόσο τή μορφή σου, όποτε σου υπόδογμα, όταν πλοστίζω, νά σέ κάρω ίπκομόμο μου. 'Ιπκομόμο ένός Γαλβρατόν Φερουλιού Ποπίας νι' Αζενούτ; Είνε, διαβόλε, μια πρώτης τάξεως θέσις!... Γελάς άνόνη; Τολλάξ; νά γελή; ! 'Από που άντιλίζε αούτη σου τήν ασύβθεια ;

— Γελώ, λοχαγέ, γιατί άκριβώς χρώς μου έπρότειναν αυτό που μου προτεινάτε σήματα και σε;...

— 'Α έτοι; Τι μου έλαγες λοιπόν κρό όλίγιόν, πώς είσαι άηδια μένος; Δύο σύγενεις; θέλουν νά σέ πάρουν μαζί τους και πάλι παραπονισαί αβλία ;

- 'Ο χρεώνός δέν είνε σύγενεις.
- Τι είνε λοιπόν;
- 'Επιστήριον, Χειροούργος.
- Τόν κατεργάη ! 'Εθέλω λοιπόν νά κάρη άνατορία σπάνω σου !

— Φοβήθηκα πράγματι. Ποτέ δέν διεσταυρώθη τό βλέμμα μου με βλέμμα τόσο ψυχρό και βαθύ. 'Όλο μου τό σήμα φρικιάσας. ('Ακολουθεί)

ΤΑ ΕΘΙΜΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΤΑ ΧΑΜΑΜΙΑ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ

Οι Τούρκοι όταν φεύγουν άπό τόν τόποτους, παραπονούντα, ότι όποιος πηγαίνον δέ βρίζουν άρενά... χαρμιο.

Οι Μουσουλμάνοι πραγματικώς είνε ένα; από τούς καθάρωτερος λαούς της γής αναγκαστικώς; γιναι τήν τακτική πλάς του σώματός του τήν επιβάλλει ή θρησκεία τους.

Οι Μουσουλμάνοι ύποχρεώνονται νά κάνουν πένας προσευχή; τήν ήμέρα και ίσαριθμες πλώσεις. Πρέπει νά πλένουν τό πρόσώπόντους, ένα μέρος του κεφαλιού, τά γένια, τά χέρια ώ; τόν άγκώνα και τά πόδια ώ; τόν αστράγαλο.

Κάθε Παρασκευή έπισής; είνε ύποχρεωτική άπ' τή θρησκεία γενική πλώσις του σώματος; και γι' αυτό τό λόγο πάραχρον τόσα πολλά χαράμια στήν Τουρκία. 'Επι πλέον και κάθε τέρατι στήν Τουρκία έχει τι; Ρρώδες του για νά πλένωσται σ' αούτις προχρίσας οι πιστοί.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΝΕΟΠΟΥΤΟΥ

'Ο λακός που πλούτησε και που έμεινε... λακός μ' όλα του τα έκατομύρια. 'Ο άμαξής του Λόου. 'Απέρτον ή δά τόν πάρα έγώ!... 'Η μαγαρίσιςα που έγινε πολυκατομύριος... 'Ενα έπισοδέο στο δέκατο. 'Εγώ είμαι ή Μαρία!...

Κατά τήν εποχή τών μεγάλων χρηματιστηριακών κόλπων του 'Αγγλου τραπέζιου Λόου, όποιος μέσα σέ λίγες ώρες έξόνοτο ή έκερό ζουτο όλόκληρης περιουσίας στό χρηματιστήριο του Λονδίνου, κέποιος λαγές έτιχα νά άνερωθή τόσο από τήν τύχη, όποτε έγινε ξυφνικά βαθύπλοτος. 'Επειδή δέ ο κούριος του, είχα, άντιότατος, κατασπαρφε, ο νεόπλοτος λακός άγόρασε τό πολυτελέξ άμαξί του.

Μιά μέρα, ο τίως λακός διάταξε τόν άμαξά του και τούς λακίδες του, να τόν μεταφέρουν στην όδδ Χρηματιστηρίου και να τόν περιμένουν έξω από κέποιον χρηματιστηριακό γραφετό. 'Ετσι και συνέβη. 'Ο νεόπλοτος λακός μπήκε μέσα στό γραφετό και έβασαν έντολή νά του άγοράσουν μερικά χρωμάγραφα. 'Όταν όμως βγήκε, άφηρημένος καθώς ήταν όντι νά μή κέρω στο άμαξί του, άνέβηκε στό πίσω κέθισμα, τό προοριζόμενο για τούς... λακίδες. 'Ο άμαξής, όποιος ήταν έπόμένο, κατεπλήγη με τό δέλλομο αυτό φέρομο του κούριου του.

— Τι κάνατε αούτο; του φώναξε. Πού είνε ο νού σας;...

'Ο νεόπλοτος τότε συνήλεξ άμέσως. Κατέβηκε από τήν...τότος θέση του και μπαινοντας με μεγαλοπρόηνα, μέ σι' άμαξί του, άπήνησαν στόν άμαξά:

— Σιαπή, ζώο ! Δέν βλέπεις ότι δοκιμάζω νά δώ άν...χωρούν νά καθίσουν πίσω από τάράξί δυο τρέξ; άκόρη λακίδες; Αούτο που έχω δέν μου άρκοιν και σκέτομοι νά πάρω κι' άλλους !

Μεταξύ τών άποτόμων πλουτησάντων κατά τήν πρωτοφανή για νά χρηματιστηριακή χρονιά της 'Αγγλίας έκείνη εποχή, ήταν και ο ίδιος ο άμαξής του τραπέζιου Λόου. Μιά μέρα ο κούριος του, ο όποιος είχε προρησούθε δού νέα άμαξία, παραέδωσε νά του συστήση καταπλήλους άμαξάδας. 'Ο άμαξής, πραγματι, του παρουσίασε δύο φίλους του.

— Είνε καλός αούτος έδω; τόν έρώτησεν ο Τραπεζίτης, διαγιγνόντας του τόν ένα από τούς δύο άμαξάδες.

— Θαυμάσιος ! Τόσο καλός, που αν δέν τόν πάρη ή 'Εξοχότης σας στήν όηρησία της θά τόν...πάρω έγώ!...άπήνησαν ο πλουτήτας άμαξάς.

***

'Ιβου κι' ένα άλλο άκόρη άδέκτοτα, αναγόμομο στήν ίβια αούτη εποχή. Τό παραλαμβάνομο από τήν <'Αλληγοραφία> της Δουκίσσης της 'Ορλαάνης :

...Μιά από τις τελευταίες αούτες βραδείς, μιά κούρια, δνόματι κ. Μπεγκόν, είχε πάει στήν όπερα μαζί με τήν κόρη της. Λίγη ώρα πριν όρχισί ή παράστασις, μπήκε μέσα στο θέατρο του; και κατέλαβε μία θέση μπρός-μπρός; μία γενναία τεραταδής άοχημη, νετέρι όμως με τό πλευσισώτατα ύφάρμακα που κάρει νά φαντασθή κανείς και φοροτημένη μαγαρίσιςα. 'Η δεσποινίς Μπεγκόν, μόλις είδε τήν παράξενη αούτη γυναίκα, είπε στή μητέρα της.

— Καλέ, μαμά, για κούταξε αούτη τήν πλουσιοτηνική κούρια... Πώς μοιάζει της μαγαρίσιςας μας της Μαρίας...

— Σιαπή, κόρη μου, άπήνησαν ή μητέρα της. Δέξ πρόγματος δόδωνα...

— Μά για κούταξέ τήν καλή μαμά, έπέμεινε ή κόρη. — Πράγματι, είπες ή κούρια Μπεγκόν; άφου έρριξε μιά ματιά στήν γενειώνισά της. Τής μοιάζει καταπληκτικά. Δέν έξωμ πιά τι νά έποδωσ.

'Η πλουσιοτηνική τότε νεόπλοτος, άντιλαβρανομένη τό σούσορο που γινόταν γι' αούτη, ύγίσιος και είπε κικροισμένη στόν συνοδό τη, με δυνατή φωνή:

— 'Ε, καλή, κάλιστα, είμαι γώ, ή Μαρία, ή μαγαρίσιςα της κ. Μπεγκόν...Και μ' αούτο, τι; ή...'Επιστήμη και σοκλιζομαι όποιος θέλω κι' όποιος μ' άρέσει...Δέν χρωσάω ποθ φάινεται ού κανένα είκοσι...Μήπως έχει κανείς άνερωση;... Μά τι άναιδεις, άλήθεια και τι πρόσταχουξ άνθρώπους; αναγκάζεται νά έρχεται κανείς σ' έπαφή!...Όψ, βρε άδερφέ!...

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Η ΦΙΛΙΑ

Μόνον οι μεγαλόκαρδοι μπορεί νά είνε άληθινοί φίλοι. Οι μικροκαρδοί; και οι δειλοί δέν μπορεί ποτέ νά έννοήσουν τήν σημασία της άληθινής φίλις.